

**FLORA¹⁹
THEATRE
FESTIVAL
OLOMOUC**

19

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

DIVADELNÍ FLORA – ST 13/5/2015

AJ INSTAGRAM UŽ VIE

že sa festival prehupol do druhého polovice. Naša redakcia si ho samozrejme užíva mierou vrchovitou. Môže za to v prvom rade Divadlo Na zábradlí, ktoré včera spustilo s POŽITKÁŘI tsunami diváckej eufórie porovnateľnú k minuloročnému programovému vrcholu Velvet Havel. Veľkolepý návrat režiséra Jana Mikuláška na Floru už pod hlavičkou Divadla Na zábradlí a jeho groteskne trúchlíace panoptikum nám striedavo ponúkalo lahôdky cynických gagov, aby vzápätí bodalo trpkými obrazmi, ktoré nás nechávali prudko prepadávať do melancholických úzkostí. Divadlo, ktoré zdvihlo zo stoličky dokonca i riaditeľa festivalu Petra Nerušila a po ktorom kolega šéfredaktor okamžite vyštartoval do uličiek medzi šatňové karavany pred S-kom, aby pre vás ulovil odpovede pre jeho ďalší vyňušaný rozhovor.

Aby ste si náhodou nemysleli, že nechceme vyhovieť našej náročnej čitateľskej obci, do 6-ky sme pre vás nahustili i celú kopu ďalších rozhovorov. Nielen Macho si totiž včera užíval rozpravy s festivalovými hosťami. Ja sama som si ne-

vedela vynachváliť stretnutie s výpravou z Divadla Aréna. S performerkou Slávkou Daubnerovou sme sa dokonca zarozprávali natoľko, že sme jej ticho tripiacim hereckým kolegom značne posunuli odchod auta do Bratislavy. Vám do festivalového listu však napokon vkladáme rozhovor s Robom Rothom. Šťavnatý diss tohto charizmatického škriatka sme vám skrátka nemohli odprieť.

Na záver ešte malý redakčný tip pre zvyšné festivalové večery. Náš obľúbený (Chla)stan, malú Ostravu v srdci festivalového Olomouca, v ktorom Norbert Lichý ešte minulého roku po večeroch ponúkal pivo, získal tento rok nový šmrncový imidž a od nás interné meno hipstan. Ako mu to pristane sa môžete presvedčiť na vlastné oči napríklad už dnes večer na očakávanej debате s Divadlom Na zábradlí. Toto by nevynechal ani Vojta Varyš!

Dominika Šírková

PROGRAM

ST 13

15:00 Konvikt / Divadlo K3
PARS PRO WITKACY

Anton Podbevšek Teater Novo mesto

17:00 S-Cube
CIZINEC

Divadlo Na zábradlí Praha

19:00 Divadlo na cucky / Wurmova 7
UN

20:30 S-Cube
CIZINEC

Divadlo Na zábradlí Praha

22:15 Konvikt / šapitó
NA ZÁBRADLÍ

JE TO DOSŤ NECHUTNÉ

Stačí mu položiť jednu otázku a je to, akoby ste priliali olej do rozpáleného ohňa. Napriek rozhorčeniu bol rád, že sme viedli rozhovor plný metafor. Robo Roth a jeho vyznanie na dnešný život na Slovensku.

Rosmer sa musí neustále stretávať s puritánskou kritikou zo strany spoločnosti. Je aj slovenská spoločnosť takto konzervatívna?

Vie byť konzervatívnou, keď sa jej to hodí, a

je to dosť nechutné. Inak sa do veľkej miery jebe na občana, ale občan je odrazu dôležitý, keď je potrebné niečo schváliť. Vtedy sa už dá občan odrbať. A nikto za to nebude sedieť. V spoločnosti permanentne panuje latentný strach. Ľudia sú odvážni akurát v krčme. Inak by ich do ulíc vyhnalo len, keby im siahli na peniaze.

Vidíte fungovaniu demokracie na Slovensku kritický?

Mám pocit, keď k nám v deväťdesiatych rokoch priviala demokracia, tak to bolo, akoby sa u nás stavalo na pozemku bez pracovného povolenia. Postavil sa barák menom demokracia, akurát sa po rokoch zistilo, že nie je podpivničený, že tam zateká, že tá pôda je sypká, že sa to prepadá. Ako len takýto dom môže skončiť? Stále sa tam mení nájomca, alebo je tam fluktuácia rovnakých, ktorý sa doň stále vracajú. Ten dom je však stále domom, on svoju podstatu nestráca. Druhá vec je, že sa v ňom nedá bývať. Viete, ja by som rád nekydal na Slovensko a bol mojej krajine lojálny, ale odtiaľ potiaľ.

Mám to tak chápať, že máte chuť emigrovať?

To nie, ja som sa na Slovensku narodil a chcem tam aj žiť. Keď už mám robiť zle, tak prečo nie doma. Žiaľ, ľudí z divadla, ktorí majú potrebu umeleckou formou na niečo poukazovať, je na Slovensku žiaľostne málo. Rastó Ballek, režisér ROSMERSHOLMU, medzi takých patrí.

Má ešte dnes význam robiť politické alebo ambiciózne divadlo?

Myslím, že má. Stačí, ak v hľadisku sedí hoc aj štyristo ľudí, a zasiahne to len štyroch z nich. Tí štyria to potom môžu povedať ďalším svojim kamarátom. Aj to je síce málo, ale aspoň by sme sa v tom necítili tak opustení. Inak je na Slovensku vidieť mainstream vždy a všade. Všetko, čo by mohlo mať európskejšiu atribútu, je už čudné, nepozerateľné, moc avantgardné. Musí ale divák všetkému rozumieť? Nemá hlavu? Len ju musí konečne začať používať.

Za rozhovor ďakuje Dominika Široká

ROBERT ROTH

je členom činohry Slovenského národného divadla a je jednou z najvýraznejších hereckých osobností na Slovensku. Za svoje stvárnenie Hamleta získal Cenu DOSKY 2008 za najlepší mužský herecký výkon. Už niekoľko rokov je jeho meno pravidelne spájané s menom režiséra Rastislava Balleka (HOLLYROTH, anebo Robert Roth spíva Jana Hollého mrzkosti a pomerkováňa, Mojmir II. alebo Súmrak ríše). Pod Ballekovým vedením vznikla aj inscenácia ROSMERSHOLM, s ktorou sa predstavil publiku Divadelní Flory.

POŽITKÁŘSKÁ ANKETA

Zábradlí je highlightem Divadelní Florry a Dream Factory. Kdy to přestane?

Dora Viceníková: Zatím to zvládáme s chladnou hlavou.

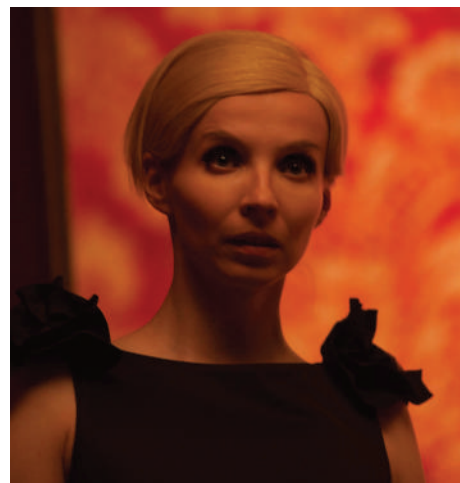
**Kdy nastane okamžik, kdy to přestane-
te zvládat?**

DV: Tak snad to poznáme.

A ještě něco hezkého?

DV: Olomouc je moc pěkné město.

Honzka Hájek: Mají tady moc pěkné vze-
zení naproti hospodě.

A TEN ZNÁTE, JAK PŘIJDE RUDOLF HRUŠÍNSKÝ DO NEBE?

Der Tod. The death. La mort. La muerte. Smrt ve všech svých podobách – smrt oběšením, zastřelením, předávkování se prášky, ale i popírání, odmítání smrti. Chtěli byste brečet? Nemáte šanci, protože POŽITKÁŘI autorského dua Viceníková–Mikulášek vám k tomu nedají prostor. A ne že by se nedostavovaly žádné emoce, jen ne ty správné, které by vám pomohly přijmout smrt jako součást života.

Autorský text zavádí postavy devíti požitkářů ztvárněných herci Divadla Na zábradlí do jakési hotelové haly, ve které se všechny postavy potkávají a vypráví své příběhy a postřehy – spíše samy pro sebe než pro ostatní. Příběh nemá téměř žádný děj, stejně jako nemá začátek, ani konec. Střídají se tak pouze filozofické úvahy a vtipy (Znáte ten, jak přijde Rudolf Hrušínský do nebe?), groteskní scénky, srdceryvné zpovědi a vyprázdněné rozhovory – a všechny spojuje téma odcizené smrti. V momentě, kdy byste však chtěli s postavou prožít jakoukoli emoci, například soucit nebo lítost, tak je do kontrapunktu postavěna veselá hudba, smích, zesměšnění.

Mikuláškův rukopis zřetelně nesou všichni herci, které nechává režisér pohybovat se v „kruzích“ – stejné pohyby, stejná gesta, opakování vět. Podtrhuje tak izolovanost a odcizenost jedinců ve společnosti, jejich neschopnost spolu komunikovat a v tomto případě i ne-

možnost přijmout smrt jako pokračování života. A stejně tak útočí i na divákovu pozornost, v mnoha scénách totiž herci mluví a pohybují se současně, vzniká tak jakási simultánní koláž herecké akce. Takovýto výsledný obraz by však nemohl vzniknout, kdyby herci precizně nedodržovali svůj herecký part – ať už šlo o gesta, grimasy či důslednou dikci.

Scéna Marka Cpina, za kterou byl po právu oceněn (nejlepší scénografie roku 2014), pracuje jak se symbolem červené, tak i s kontrastem krásné, „vyšperkované“ hotelové haly a špinavých záchodků, které jsou v zadním plánu scény za prosklenou stěnou. Dveře na záchodky se občas otevrou a my můžeme vidět požitkáře s podřezanými žilami nebo oběšeného požitkáře, ale jako by se nás to ani nedotklo, protože v hale se vede druhý hovor. Tak moc jsme si zvykli na to, že smrt se nás netýká, že už ani nejsme schopni se pozastavit nad tím, co pro nás znamená. POŽITKÁŘI vám neumožní prožít očistnou katarzi, prolít slzy nad osudy hlavních postav, zato ve vás dokážou zanechat trpkou připomínku toho, že smrt si přijde pro všechny, ať už chcete nebo ne. A jak se píše v Bibli: nevíš dne ani hodiny.

Bára Křížová

KLASIKA ZABÍJÍ

Když mrtví zpívají, přátelé ze zpravodajů navštěvují herce v zákulisí. U karavanů v závětrí S-Cube jsme zastihli herce inscenace POŽITKÁŘI Janu Plodkovou, Honzu Hájka a Petra Jeništa na sedadle chryslera, vozu z detroitské fabriky, která zanikla.

V inscenaci se zabýváte číselným vyjádřením konečnosti života. Počítáte ovečky nebo kolik dní člověk průměrně stráví na záchodě.

Jana Plodková: Já jsem ráda, že to nepočítám ani na to nemyslím. Kdybych si to všechno rozpočítala, tak bych asi chtěla změnit denní řád a všechno udělat jinak.

Přemýšlela jste někdy, kolik času jste v životě strávila na zkouškách?

JP: Já to nepočítám, ani kolik jsem odehrála představení nebo byla na zkouškách. Když jsem působila v HaDivadle tak toho bylo hodně. Měla jsem zkoušky ráno i večer, ale kohokoliv se zeptáte, tak vám řekne, že osmihodinová směna je zdravá.

Skupina kolem Zábradlí je původem z Brna. Máte někdy pocit, že jste zase v Brně?

JP: Brno je pro mě uzavřená kapitola. Na druhou stranu, když jsem přišla do souboru, měla jsem dobrý pocit, že jsem mezi svými. Skoro všechny znám.

Je tam nějaký rozdíl od situace, když jste byla na takzvané volné noze?

JP: Velký, velký. Já jsem ráda, že Dora Viceniková s Petrem Štědrým vedou takovouto dramaturgii, protože se máme na co těšit. V jiných divadlech to takhle není, navíc funguji úplně jinak, než kdybych čekala na příležitosti a úplná klasika by mě zabila.

(Jana Plodková mizí za plotem. Přichází Honza Hájek, zamručí a spontánně vypráví.)

Honza Hájek: Já každé ráno pošlu pozdrav do žaludku. Myslím tím snídani. Vždycky se zamyslím a zvyknu si na to, že jednou umřu. Doufám, že se s tím vyrovnám. Je to jako vzkříšení.

A jaké to je přebíhat mezi Činoherním klubem a Zábradlím?

HH: To jsou dvě odlišná divadla a v Činohérku ještě uvidíme. Je to mezi garáží a cílovým čtenářem.

(Martin Macháček zoufale hledá náhradu za hlídání a zrovna je dost možné, že Jan Hájek řeší totéž, a Petr Jeništa sedí v automobilu.)

Dáš nám rozhovor?

Petr Jeništa: Možná večer.

Já bych si vlezl do kufru.

Za rozhovor děkuje Martin Macháček

JANA PLODKOVÁ

Herečka, absolventka JAMU. Z brněnské Polárky se do Divadla Na zábradlí dostala např. přes HaDivadlo. Práce v brněnském souboru jí vynesla několika nominací. Je spojená s filmem Marka Najbrta Protektor.

HONZA HÁJEK

Herec, bývalý student JAMU a nositel ceny Thálie 2006. S Janem Mikuláškem spolupracoval v Divadle Polárka i na jevišti ostravského Národního divadla moravskoslezského. Objevil se v Mikuláškových mimořádných inscenacích jako Oidipus nebo Kukura v Činoherním klubu.

PETR JENIŠTA

Herec. Prošel řadou divadel jako např. libereckým Divadlem F. X. Šaldy, hradeckým Klicperákem nebo Husou na provázku, kde se objevil ve fenomenální adaptaci Dostojevského románů Sto roků kobry. V Divadle Na zábradlí působí od roku 2013.

POŘÁD NA NÁS JEZDILI POLICAJTI

S herci divadelní skupiny Masakr Elsinor Ondřejem Novotným, Tomášem Soldánem a Petrem Míkou jsme si po představení povídali v kuchyni s lahví myslivecké o jejich začátcích v Divadle D'EPOG i o bytovém divadle.

Jak představení vznikalo?

Ondřej Novotný: Pravidelně začínáme tím, že si čteme poezii nebo prózu, která se nám líbí. Začínáme u stolu, v hospodě, kdekoli, kde se potkáme a bavíme se o tom, co nás baví. Máme limit, že chceme udělat minimálně jedno představení za rok. Průběžně čteme, narážíme na různé věci, které vyplývají z našich životů, jde o různé komické situace, a ty se pak snažíme zapracovat do našeho divadla.

Tomáš Soldán: Například svatba.

ON: Tu se snažíme zapracovat i do našich životů, ale zatím to moc nefunguje.

Co vás vedlo k formátu bytového divadla?

ON: My nemáme kde hrát a Tomášův byt je docela hezký, takže se to nabízelo. Předtím jsme měli představení venku, ale tam na nás pořád jezdili policajti.

Jaký je takto bezprostřední kontakt s divákem, když hlediště není jen anonymní černá díra?

PM: Skvělý.

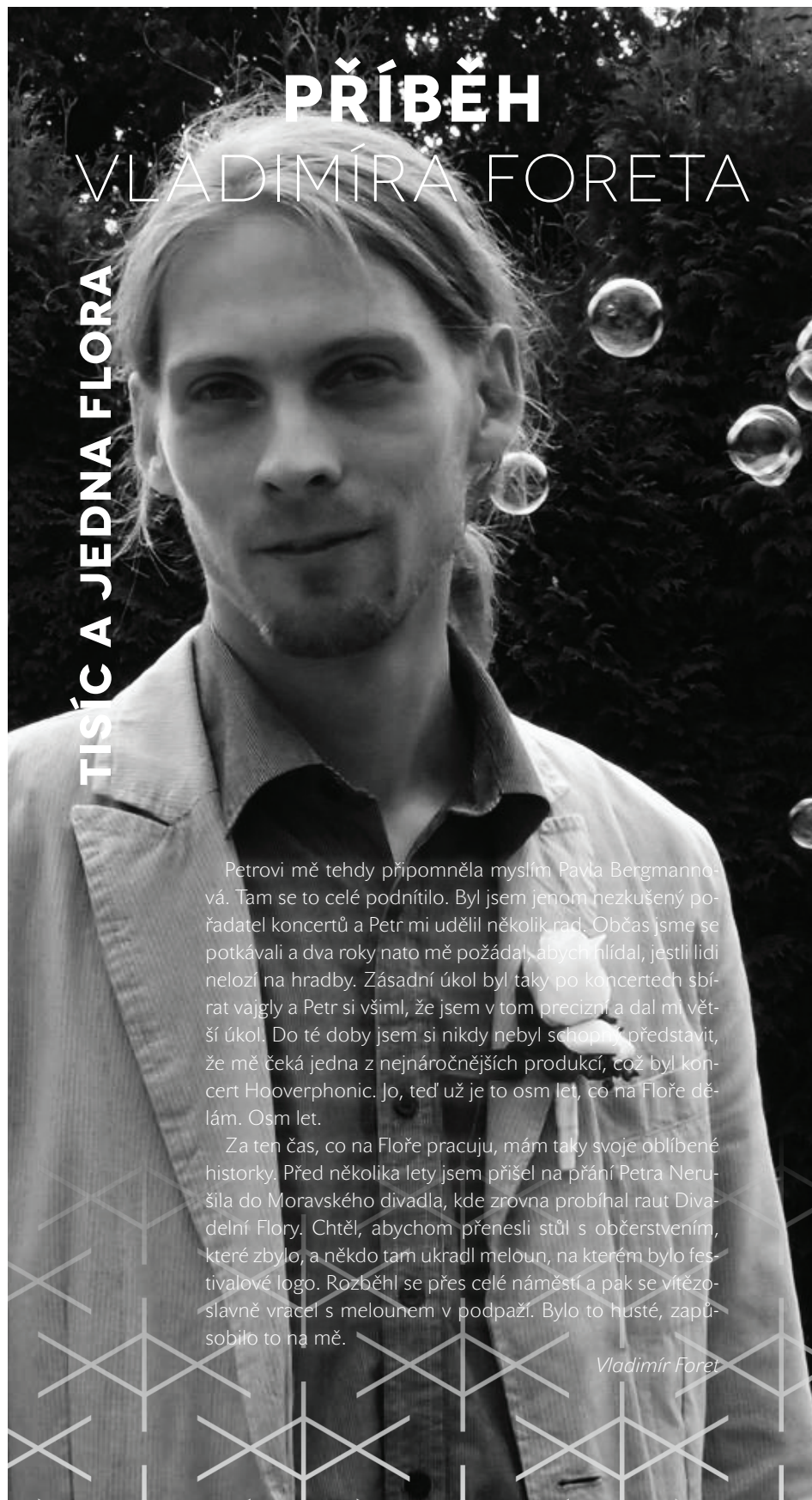
TS: My jsme na to zvyklí, takže nám to zas tolik nevádí, v něčem je to lepší, v něčem horší – můžeš tvář v tvář zklamat.

ON: Já nemám brýle, takže vlastně nevím. Mám akorát problém, když tam nabízím lidem slaninu. Dneska je módní být vegetarián, nikdo to nechce a pak je těžké je k tomu donutit.

Začínali jste s divadlem D'EPOG. Proč jste se od něj odtrhli?

ON: My jsme D'EPOG zakládali, když jsme byli ještě na škole. Vznikl jako svobodná platforma, kde si každý bude dělat, co chce. Nakonec se ale zjistilo, že každý to dělá úplně jinak intenzivně. Takže jsme se shodli na tom, že nejintenzivnější je Lucka Repašská a že jí tu značku přenecháme. Už kvůli grantovým komisím.

Za rozhovor děkuje Barbora Chovancová

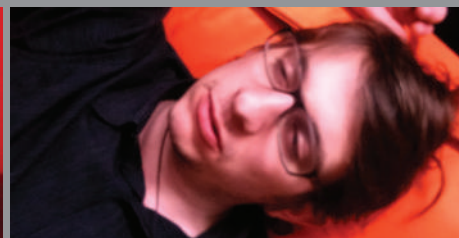

Petrovi mě tehdy připomněla myslím Pavla Bergmannova. Tam se to celé podnítilo. Byl jsem jenom nezkušený pořadatel koncertů a Petr mi udělal několik rad. Občas jsme se potkávali a dva roky nato mě požádal, abych nhlídal, jestli lidi neloží na hradby. Zásadní úkol byl taky po koncertech sbírat vajgly a Petr si všiml, že jsem v tom precizní a dal mi větší úkol. Do té doby jsem si nikdy nebyl schopný představit, že mě čeká jedna z nejnáročnějších produkcí, což byl koncert Hooverphonic. Jo, teď už je to osm let, co na Floře děláme. Osm let.

Za ten čas, co na Floře pracuju, mám taky svoje oblíbené historky. Před několika lety jsem přišel na přání Petra Nerušila do Moravského divadla, kde zrovna probíhal raut Divadelní Flora. Chtěl, abychom přenesli stůl s občerstvením, které zbylo, a někdo tam ukradl meloun, na kterém bylo festivalové logo. Rozběhl se přes celé náměstí a pak se vítězně vracel s melounem v podpaží. Bylo to husté, zapůsobilo to na mě.

Vladimír Foreta

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ

ČT 14

17:00 a 20:30 Konvikt / Divadlo K3
REGULACE INTIMITY

11:55

Regulace intimity vznikla loni jako absolventské představení Katedry alternativního a loutkového divadla DAMU pod pedagogickým vedením Jiřího Havelky. Soubor 11:55, který studenti po odchodu ze školy společně založili, inscenaci stále udržuje na repertoáru. Regulace intimity se i přes svůj formální minimalismus dotýká podstatných otázek herectví – je vůbec možné být na jevišti upřímný? Herci se nezdráhají jít v inscenaci až na dřev a nejednoho diváka hluboce zasáhnou – není to ale nakonec jen důmyslná hra na pravdu a nelžou nám celou dobu do očí? Jak má divák čelit faktu, že je vše nazkoušeno a fixováno? (barch)

19:30 Divadlo na cucky / Wurmova 7
RITTER, DENE, VOSS

Divadlo na cucky

Ilse Ritter, Kristen Dene a Gert Voss – dvě herečky a jeden herec. Thomas Bernhard napsal tuto hru pro zmíněné herce a nechal se inspirovat nejen svým životním příběhem, ale i osobností filozofa Ludwiga Wittgensteina. A to především jeho myšlenkou, že některé skutečnosti se nedají vyslovit, ale pouze ukázat. Na základě této myšlenky Bernhard vytváří analýzu vztahů sourozenců, kteří spolu již nejsou schopni komunikovat. Komorní drama sourozeneckého tria předvedou členové olomouckého souboru Divadla na cucky Petra Dosoudilová, Simona Vičarová a Tomáš Uher v režii Petra Nerušila. (brk)

22:00 Konvikt / šapitó
DJ Frodo Pytlík
WWW.DIVADELNIFLORA.CZ > WWW.FACEBOOK.COM/DIVADELNIFLORA > WWW.TWITTER.COM/DIVADELNIFLORA

šéfredaktor: Dominika Šířoká, **redakce:** Barbora Chovancová, Barbora Křížová, Martin Macháček, Tereza Tylová,
korektury: Petr Pláteník, **sazba:** Zdeněk Vévoda, **foto:** Lukáš Horký, Ondřej Hruška,
email redakce: zpravodaj19divadelniflora@gmail.com
tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, **email:** tiskarna@zc.cd.cz

pořadatel

hlavní partner

za podpory

MINISTERSTVO
KULTURY

partneři

hlavní mediální partner

